

ORIENTACIONS

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA.-

Nº 2.- M rç 1945.-

El Front Universitari de Catalunya, recentment, ha superat l'etapa purament estudiantil. Barcelona per a vessar-se a tots els àmbits juvenils (artistes, intel·lectuals, obrers, mercantils) i a totes les terres catalanes.

Per què, aleshores, conservem el mot "universitari", es pregunten molts. Per tres motius.

El primer d'ells, és el culte al nostre origen: universitari ha estat el nucli que ha posat en marxa, a l'empar de les idees reflexades per les tres ponències del primer Congrés Nacional, aquest entusiasta moviment de juvenils.

El segon motiu és la tradició ampla i catalaníssima que té el mot universitari: universitats són els organes que, a la nostra Lat Mitjana, interen el braç popular. Una universitat equival a aplec, comunitat. Cap paraula com aquesta per a expressar el desig d'unió dels joves catalans.

El tercer motiu el trobem en l'avor, del Front Universitari per a formar a la joventut dins l'esperit democràtic i català de la nostra vella universitat medieval, a fer accessibles a totes les capes socials els beneficis de la cultura universitària que no pot ésser privilegi d'una minoria.

Per això estem orgullosos del nostre nom, i, per ara no en trobem cap de més escalent.

SOLUCIONS DEMOCRÀTQUES

L'Estat espanyol està assentat en principis i doctrines equivocades. La vida ciutadana és, a Espanya, una veritable calamitat i l'home lluita contra l'home, la classe lluita contra la classe i les nacionalitats lluiten també entre elles. I l'Estat espanyol està destinat a viure sempre en aquesta situació lamentable si no canvia de soca i arrel la seva constitució, si no resol d'una manera franca i lleial els problemes que té plantejats. Els dos problemes principals són, no hi ha dubte, el de les nacionalitats oprimides i el de la qüestió social. Tots dos tenen, potser, un mateix origen: la insuficiència cultural, la manca absoluta de cultura moltes vegades, en què estan sumits els pobles peninsulars.

S'ha de resoldre aquesta dos problemes, o sinó, l'Estat espanyol restarà sempre en la categoria de país colonial, o, tot el més, si les condicions són òptimes, de republiquet sud-americana. I el més trist del cas és que no hi restarà només l'Estat sinó tota la vida ciutadana. Aquesta problemes, que fan d'Espanya un niu de vespes, aquests problemes d'incomprensió i vanitat, de recel, desconfiança i orgull, de ressentiment i odi, d'incultura i de barbàrie, són els que motivaren la guerra civil del trenta sis. I aquesta, en tenir una tan lamentable i desgraciada liquidació, no féu sinó agreujar els problemes. Cap ha estat resolt, sinó tots han estat agreujats; cap pont s'ha establert entre els esperits, sinó que s'han engrundit els abims que separaven els homes i les classes. Falta de solidaritat. Falta de solidaritat entre els pobles i falta de solidaritat entre els homes.

L'ap organització corporativa, feixista, totalitària, podrà portar la pau als cors. No separen més els homes en categories productives, sinó agrupem-los en un mateix denominador: la civilitat. Abans que productor, l'home ha d'ésser i s'ha de sentir ciutadà.

S'ha dit que els oficis maten. La submissió a l'ofici (al grup, a la corporació, al sindicat, a la classe) mata l'home ciutadà, per a convertir-lo en l'home número o en l'home bo. Les organitzacions corporatives preses com a cosa suprema i finalitat única (siguin del color que siguin), aparten els homes de la vida política i, en reduir-los a simples maquinàries productores, els separen de la realitat. L'apoliticisme és la pitjor de les plaques que poden aure damunt els homes d'un país, i ament la seva vida col·lectiva. Per això propugnem una solució democràtica del problema social: democràtica i, per tant, la juxtaposició de conceptes, popular. Que tots els individus sentin la seva condició de ciutadans i sentin la necessitat d'actuar com a tals, és a dir, d'actuar en la vida política. Fem de la societat un organisme viu, compost de cel·lules vives. Fem de l'Estat una realitat, imposant-li una orientació moderna i avançada. Solucions democràtiques als problemes plantejats!

Però no confonguem la democràcia amb la indolència i la gendularia. Som cristians; creiem que l'home no està sotmès a lleis fatalistes, biològiques i socials; creiem que l'home és lliure, rebutgem el quietisme i la preterminació. Imposem, doncs, als nostres homes i a les nostres doctrines un dinamisme, una marxa accelerada. Ni els homes ni els grups del passat, saberen rompre amb una manera positiva i nova de veure les coses. Aprofitem la lliçó de que el seu fre els dones rompen nosaltres amb el passat. I donem a Catalunya la doctrina el suficientment catalana, democràtica, realista i socialment avançada que, sense llesionar els principis ètics que volem per sobre nostre, faci possible la implantació d'una llibertat, d'una convivència i d'un solidarisme ~~xxxxx~~ afiançats.

Que no és en el divisionisme professional, sinó en el solidarisme democràtic, que no és en l'aïllacionisme individual, sinó en el solidarisme i fraternitat cristians, on trobarem les solucions que els problemes de casa nostra precisin i exigeixen.

LA NOSTRA POSICIÓ

Fa dies que els periòdics catalans de França estan entretinguts en una interessant i sorprenent controvèrsia. Interessant per la indiscutible repercussió que pot tenir en el nostre futur. I sorprenent perquè ja fa temps que l'esperàvem en va. Es tracta de fixar d'una vegada les relacions de Catalunya amb Espanya: els uns, legalistes, partidaris de tornar a l'estat de coses anterior a la desfeita, és a dir, a l'Estatut. Els altres, maximalistes, partidaris de l'autodeterminació del nostre poble.

No tenia inconvenient a dedicar un estudi més detingut a aquesta apassionant qüestió? De moment, ens limitarem, per a evitar confusions, a fixar d'una manera clara la nostra posició, que es pot inferir de l'esperit de la ponència "Política Nacional" aprovada l'any passat. No es tracta de determinar a priori les relacions amb els pobles peninsulars: el Front Universitari pretén de l'afirmació de la nacionalitat catalana. Ara bé: mentre se'ns reconegui el dret a perfeccionar aquesta nacionalitat, no estem blim d'una manera dogmàtica la seva situació dins el joc de la política peninsular. La nació és un fet etern: això darrer, un accident. Hom pot ésser partícip de la nació catalana gaudint d'una simple autonomia política dins l'Estat espanyol, o somant una federació de pobles ibèrics, o, en fi, ésser completament separatista. Però en allò que ha de coincidir tota

en que aquesta estructura política ha d'ésser lliurement determinada pel poble català, amb les suficients garanties internacionals. Seria ingenu que, a aquestes altures, conficessim altra vegada en el cant de sirena dels enemics de Catalunya.

Quedi clar, però, que considerem l'Estatut del 1931 com una base insuficient i superat per les circumstàncies.

No reïncidim. La joventut catalana perdona i vol oblidar moltes coses. Però hi ha esperits mesquins, és qui la convindria fer acte de contrició i col·locar-se pràcticament al marge, que, malgrat les nostres bones intencions, ens estan retrasant continuament la memòria.

Ens fan recordar, per exemple, que no hem exigit responsabilitats per la desgrata de l'any trenta nou. Aquells anys, la joventut complí entusiàsticament el seu deure. El van començar alguns dels prohoms que ara s'erigeixen en únics depositaris de l'esperit de resistència? No ho volem saber. Per a guair el cos destrossat de la Pàtria cal enlairar els cors i els esperits, i els ressentiments no són pas el millor camí. Però cal que tothom segueixi aquesta línia de conducta: si la seguim nosaltres unilateralment, poc profit en treurà Catalunya.

El Front Universitari de Catalunya, format per joves que han renunciat a les seves idees particulars per a posar-se al servei de Catalunya sense adjectius, té autoritat per a demanar als germans exiliats:

Menys política de capelleta i de cassinet de barri.

Que no resultin venes les dures proves que tots hem hagut de sofrir, ni estèrils les experiències que al llarg d'aquests anys hem anat acumulant.

ARA ÉS HORA, SIGADORS,
ARA ÉS HORA D'ESTAR ALDEMA:
PER QUAN VINGUI UN ALTRE JORN
ESMOLEM BEN BÉ LES FINES.